

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej (przewodniczący)

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **R.S.**

skazanego z art. 158 § 1 i in. k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 października 2017 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 września 2016 r., II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 22 marca 2016 r., III K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. wniosek oddalić,

**2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć
skazanego R.S..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 marca 2016 roku o sygn. III K (...), Sąd Okręgowy w Ś. uznał R.S. m.in. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, popełnionych na szkodę I.P. : 1) z art. 158 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, 2) z art. 189 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k., za co wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, 3) z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za co wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze

100 stawek dziennych po 50 zł każda, oraz 4) z art. 191 § 1 k.k., za co wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. W miejsce wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzono karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Następnie Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 7 września 2016 roku o sygnaturze II AKa (...), po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońcy, częściowo zmienił wyrok Sądu Okręgowego, jednak w zakresie wymienionych wyżej skazań za czyny popełnione na szkodę I.P. wyrok utrzymano w mocy.

Obrońca skazanego wniosła o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]. Jako podstawę wniosku wskazano przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit b k.p.k. Zdaniem skarżącej nowe, wskazane w treści wniosku dowody „podważają prawdziwość dokonanych istotnych ustaleń faktycznych w sprawie R.S., co uzasadnia przyjęcie, że zachodzi tu wysokie prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia poprzedniego, niewykluczone, iż co do kwalifikacji prawnej czynu i wiążącej się z tym winy i kary.” W końcowej części uzasadnienia wniosku obrońca skazanego odwołała się natomiast do art. 540 § 1 pkt 2 lit a k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na wniosek o wznowienie postępowania prokurator wniósł o oddalenie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Okolicznością kluczową dla rozstrzygnięcia sprawy był zakres faktów, które wynikają z przedstawionych we wniosku dowodów, a które zdaniem wnioskodawczynie uzasadniały wznowienia postępowania na podstawie *de novis*. Wnioskodawczynie załączyła do wniosku dokumenty wystawione w Wielkiej Brytanii, w tym przez policję brytyjską, szpital psychiatryczny oraz pozwolenie na sprzedaż alkoholu w lokalu prowadzonym przez skazanego, a także kopie protokołów rozprawy z dnia 15 lutego 2017 r., w sprawie III K (...) Sądu Rejonowego w W.. Nadto wniosła o przesłuchanie świadka A.M. na okoliczność zachowania A.K. i I.P. wobec skazanego w czasie ich pobytu w B.. Rzecz w tym, że żadna z okoliczności, które zdaniem wnioskodawczynie wynikać mają z tych dowodów, nie stanowi nowego faktu, który miałby wskazywać na zaistnienie przesłanki wznowienia

postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 lit b k.p.k.

I tak, z dokumentacji wystawionej przez brytyjską policję wynika, że skazany „zgłaszał pogroźki”, które rzekomo miał otrzymywać od kobiety i mężczyzny narodowości polskiej. Trafnie wskazał jednak prokurator w odpowiedzi na wniosek, że nie jest uprawdopodobnione, że tymi osobami byli A.K. i I.P.. Co więcej, Sąd Najwyższy zauważa też, że na podstawie faktu zgłoszenia takiej sytuacji przez skazanego policji nie można jeszcze przyjąć za udowodnione, że skazany rzeczywiście takowe pogroźki otrzymywał. W końcu, nawet przyjęcie, że skazany otrzymywał w B. pogroźki od A.K. i I.P. nie wyklucza jeszcze poprawności ustaleń faktycznych w zakresie przestępstw przypisanych skazanemu zaskarżonym wyrokiem na szkodę I.P., tj. pobicia, pozbawienia wolności połączonego z usiłowaniem wymuszenia rozbójniczego, kwalifikowanego rozboju połączonego z uszkodzeniem ciała i zmuszania do określonego zachowania. Z oczywistych względów bezprzedmiotowe dla sprawy okazały się inne wystawione za granicą dokumenty, tj. ze szpitala w B. (nie niosące żadnej istotnej treści) oraz dotyczące pozwolenia na sprzedaż alkoholu (pozbawione związku ze sprawą).

Za podstawę wznowienia nie można było też uznać okoliczności wynikających z zeznań świadków złożonych w sprawie III K (...) Sądu Rejonowego W.. Przede wszystkim trzeba zauważyć, że postępowanie to dotyczy gróźb karalnych na szkodę A.K., zatem okoliczności tam przedstawiane w minimalnym zakresie dotyczą przestępstw objętych zaskarżonym wyrokiem, popełnionych na szkodę I.P.. Po drugie, treść tych zeznań w żadnym względzie nie podważa ustaleń zaskarżonego wyroku co do popełnienia przez skazanego czterech czynów na szkodę tego pokrzywdzonego. Przeciwnie, A.K. w zeznaniach złożonych na k. 23 potwierdziła okoliczność, która w sprawie niniejszej była jedną z przesłanek uznania za wiarygodną wersji pokrzywdzonego I.P., mianowicie, że widziała I.P. po pobiciu i wskazywał on skazanego oraz jego znajomych jako sprawców.

Jeśli zaś chodzi o przesłuchanie A.M., wnioskodawczyni w żaden sposób nie uprawdopodobniła, że zeznanie tego świadka mogłoby podważyć ustalenia leżące u podstaw zaskarżonego wyroku, w szczególności nie wywiodła dlaczego udowodnienie tezy, że skazany był obiektem pogroźek i żądań ze strony pokrzywdzonego I.P., miałoby podważać poprawność ustaleń zaskarżonego wyroku

w zakresie przestępstw popełnionych przez skazanego na szkodę I.P.. Wszak nie można wykluczyć, że w realiach niewątpliwego konfliktu między tymi osobami, nie jedna, lecz obie strony posunęły się do działań przestępczych.

Konkludując, treść wniosku o wznowienie w ocenie Sądu Najwyższego nie uprawdopodobniła tezy, że zaskarżonym wyrokiem R.S. błędnie skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Brak również podstaw do przyjęcia, że R.S. nie popełnił czynów, za które został skazany albo, że czyny te nie stanowiły przestępstw lub, że skazany nie podlegał karze. W takim stanie rzeczy wniosek, jako bezzasadny, należało oddalić, zaś skazanego R.S. obciążyć kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.

as